

Είχα πάει στο Ζάππειο, έτσι για πράγα ας πούμε, προηγουμένως ήμουνα μ' ένα φίλο μου και πίνουμε καφέ στο Παπασπύρου, έρχε αυτοί γιατ' είχ' ένα ραντεβού, λέω γω δά πάω στο Ζάππειο, πάω στο Ζάππειο, κοντά, στην Αίγλη, κάθομαι στα παγκάκια, ήταν έτσι ωραία μέρα, πηγαίαζε το καλοκαίρι, κάθομαι, ανάρω τοίχαρο, μετά από δύο-τρία λεπτά βλέπω μια κοπέλα κι έρχεται από μακριά, ήτανε ωραία... ωραία γήματα, ας πούμε, δέ δίνω σημασία, κάδεσαι αυτή δύο παγκάκια πιο πέρα από μένα. Μόλις κάδεσαι κάτω, ανοίγει την τσάντα, είχε ένα βιβλίο κι άρχισε να διάβαζε. Εγώ συνέχισα να κηπιζώ, οπότε έρχεται ένας άλλος τύπος, ήτανε λίγο πιο ψηλός, είχε μακριά μαλλιά, έτσι κάπως... αχένιστα τὰ μαλλιά του, φαινόταν αγιότιος, ας πούμε, και κάδεσαι αμέσως στο παγκάκι της. Λέγαν, ας πούμε, διάφορα εκεί, δέν τ' άκουγα και καθά... θυμάμαι πού της γέει "Πώς σε γένε;" και του γέει αυτή "Άσε μας τώρα γιατί έχω δουρεία" ας πούμε, "διάβαζω, δέ μπορώ", έ... οπότε αυτός συνέχισε να της γέει εκεί... τις μαλακίες του, έ, τελικά φεύγει αυτή, σηκώνεται και φεύγει και περνάει από μένα. Εγώ, όπως κἀδόμου, ας πούμε, την κοιτάζω, μέ κοιτάζει και γελάει, ας πούμε, εγώ δέν τό κατάχαβα έντωμεταξύ, αυτή συνέχισε έρχε ετρίβει απάνω πρὸς την Αίγλη, φαίνεται έκανε τή ετροφή γύρω από τό μέγαρο του Ζαππειου, ζαφνικά τή βλέπω και ερχότανε πάλι, από πίσω ερχόταν αυτός ο τύπος, αλλά λίγο μακριά, ας πούμε. Μόλις φτάνει κοντά μου, γέει "Μέ συχωρείτε, μπορώ να καθίσω; Γιατί μέ ενοχλεί κάποιος;" Λέω... "Ναι, φυσικά, καθίστε." Κάδεσαι η κοπέλα... Τώρα, μόλις βλέπει ο τύπος πού κάδεσαι τό κορίτσι, ας πούμε, γόμωε ότι την ήξερα γιατί προφανώς φαίνεται ότι δέ μέ είχε δει, ας πούμε, αυτός προηγουμένως και περνώντας δίπλα... Τού λέω γω "Συμβαίνει τίποτα;" τού γέω, μου γέει αυτός "Ε...." σε ύφος μάλλον φοβισμένο, γέει "Όχι, όχι, τίποτα" και έφυγε.

Τελικά μου γέει αυτή "Ευχαριστώ πού μέ βοηθήσατε" γέει "γ' απαλλαγώ απ αυτόν τον ενοχλητικό". Λέω "Μά... δέν πειράζει" ας πούμε... Της γέω "Πώς σε γένε;" μου γέει "Μαρία", της γέω "Πάς ενοχλείς;" μου γέει "Δευτέρα", της γέω "Θές να πά να σε περάσω έναν καφέ;" μου γέει "Όχι" μου γέει "γιατί βιάζομαι", της γέω "Δέ δ' αργήσεις" γέω, μου γέει "Ναι, πάμε". Πήγαμε στην Αίγλη, ήπιαμε έναν καφέ, μου γέει... τότε μέ ρώτησε, ας πούμε, πώς μέ γένε, της γέω Χριστό, μου γέει "Θές να μου δώσεις τό τηλέφωνό σου;" γέω "Ναι, γιατί όχι;". Δίνω τό τηλέφωνό μου, της γέω "Δέ δά μου δώσεις τό τηλέφωνό σου κι εσύ;" Μου γέει "Ναι, να στο δώσω" μου γέει "αλλά όποτε πάρεις τηλέφωνο, άμα δέν τό σηκώσω εγώ, ας πούμε, μή μιλήσεις". Της γέω "Έντάξει".

Έ, μετά από δύο-τρεις μέρες, ας πούμε, χτυπάει τό τηλέφωνο σπίτι μου, τό σηκώνω, γέω "Ναι", μάλλον... μου γέει "Ποιά είμαι;". Της γέω "Η Μαρία δέν είσαι;". Μου γέει "Ναι, η Μαρία", μου γέει "τι κάνεις σήμερα;". Της γέω "Κάθομαι στο δωμάτιό μου, απούω μουσική". Λέει "Θές να βγούμε;" Της γέω "Άμα δέχεις εσύ" της γέω "δέν έχω αντίρρηση, να βγούμε". Μου γέει "Πού δές να δώσουμε ραντεβού;" Της γέω "Πού δέχεις εσύ; Όπου νομίζεις, ας πούμε, ότι είναι καλύτερα, σε βολεύει, ας πούμε". Μου γέει "Τι δά λέγες Παπασπύρου, ας πούμε, εφτά η ώρα τ' απόγεμα." Ήτανε Κυριακή. Της γέω "Ναι" της γέω "κοιτάζε να δεις, όμως" της γέω "όχι σηκώματα, ας πούμε, γιατί άμα είναι έτσι, ας πούμε, να μην κατέρω, δέ γουστάρω". "Όχι" μου γέει "δέν πρόκειται να σε σηκώω, ας πούμε" γέει "δά έρω". "Έντάξει".

Έ, εφτά η ώρα εγώ ήμουνα Παπασπύρου, έπινα καφέ. Εφτά η ώρα ήρθε αυτή, κάπου ένα λεπτό καθυστέρηση είχε, εντάξει ας πούμε, ήρθε. Ήπια καφέ κι αυτή. Τελικά εγώ ήθελα να τη γηπιώ, ας πούμε, αλλά ίσως βιάστηκα. Της γέω "Ξές κάτι" της γέω "Πάμε πουθενά αλλού;" της γέω... "Πάμε κάπου πού ναι πιο ήσυχα;" Είχα κάποτε γκαρβονιέρα, ας πούμε, μαζί μ' έν άλλο φίλο μου στους Αμπελοκήπους. Και μόλις πήγα φαντάρος την έδωσα, ας πούμε. Μου γέει "έν πού, ας πούμε, πιο ήσυχα, και εδώ νομίζω" μου γέει "είναι ήσυχα". Εγώ της γέω "Κάπου περὶ

© "Ναι, λυμειο", της γέω "Τί τάξη;" μου γέει

πιο ήσυχα, ας πούμε, που να μαστε οι δυο μας". Μου λέει "Ξέρεις" μου λέει "δὲ μου τὸ γέσ"
λέει "πιο ἴσα;" Τῆς λέω "Τι νὰ σὲ πῶ πιο ἴσα;" Μου λέει "Τί... νὰ πάμε" μου λέει
"οἱ δυο μας" μου λέει "καὶ τι νὰ κάνουμε;" "Ἐλα" εἰς λέω "καμπένη" εἰς λέω "δὲν κατα-
λαβαίνεις;" Μου λέει "Ναί" μου λέει "καταλαβαίνω, ἀλλὰ" μου λέει "βιάζεσαι ποῦ".
Τῆς λέω "Ὄχι" εἰς λέω "φυσιολογικά" εἰς λέω "γιατί βιάζεσαι;" Μου λέει "ἔτιμερα" μου λέει
"δὲ μπορῶ" ας πούμε, "γιατί πρέπει νὰ πάω νωρίς ἐπίτι". "Ἐ, καὶ" εἰς λέω "εντάξει",
ἦπιαμε καφέ, εἶπαμε... εἶχε πάει οκτῶ ἡ ὥρα, ας πούμε, εἶπαμε διάφορες μαλακίες ἐκεῖ,
κατὰ τὴν οκτώμιση - ἐννιά παρά ἐφυγε, ας πούμε. Τῆς λέω "Πότε δὲ σὲ πάρω τηλέφωνο;"
πρὶν φύγει, ας πούμε. Μου λέει "Ὅποτε μπορεῖς" μου λέει "πᾶρε με τηλέφωνο".

Τὴν παίρνω μία Τετάρτη, μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὅμως. Αὐτὴ ἐντωμεταξὺ εἶχε μιὰ ἀδερφή ἢ ὅποια ἦταν
δεκαῆξι χρονῶν, αὐτὴ ἦταν τότε δεκαοκτῶ. Τώρα θάνατο... εικοσιένα - εικοσιδύο. Τὴν παίρνω
τηλέφωνο, εἰς λέω "Θὲς νὰ πάμε νειοκοτέκ σημερα;" Τετάρτη ἦταν. Μου λέει "Ναί" μου λέει
"ἀλλὰ δὲ δ' ἀργήσουμε, ας πούμε, γιατί..." - ἦταν ἀπὸ τὴν Κρήτη ἐντωμεταξὺ αὐτῆ - "γιατί
φρονάζουν οἱ δικοί μου, ας πούμε". Τῆς λέω "Ἐντάξει, δὲ δ' ἀργήσουμε" εἰς λέω "πᾶρε καὶ
τὴν ἀδερφή σου" - μου εἶχε πει ὅτι εἶχε μιὰ ἀδερφή - "φέρνω κι ἐγὼ ἓνα ἄλλο φίλο μου ἀκόμα
νὰ μαστε δυο ὁμορφα ζευγάρια". Καὶ μου λέει "Ἐντάξει" ας πούμε "δὰ τὸ κανονισμὸν καὶ δὰ
βροῦμε, δὰ σὲ πάρω τηλέφωνο." Τῆς λέω "ἔε ποση ὥρα, γιὰ νὰ ξέρω;" Μου λέει "ἔε μισὴ
ὥρα" μου λέει "δὰ σοῦ πῶ". Ἐ, μὲ παίρνει σὲ μισὴ ὥρα, μου λέει "Ἐντάξει". Παίρνω
κι ἐγὼ τὸ φίλο μου, σὲ μετὰξὺ ὁ φίλος μου εἶχε ἀμαξί, καὶ πάμε στὴ λεωφόρο Καβάρλας, στὴν
Ατομικ, τὴν ξέρεις;... Ατομικ, στὴ λεωφόρο Καβάρλας, σὲ τέλος τῆς λεωφόρος Καβάρλας.
Πήγαμε καὶ στὴ νειοκοτέκ, χορέψαμε, ἐγὼ ἐντωμεταξὺ εἶχα φτιαχτεῖ, ἡδέρα ντὴ γαμήσιω,
δὲ μπορούσα... Τῆς λέω "Αὐτὴ τὴ φορὰ" εἰς λέω, κατὰ τὴν δώδεκα - παρά, τῆς λέω "δὲ ἄ
μου γλιτώσεις" εἰς λέω "πάμε", εἰς λέω, "εἰς Ἀμπεροκλήτους στὴ γκαρσονιέρα". Μου λέει
"Πάμε" μου λέει "ἀλλὰ δὲ δὰ κάνουμε τίποτα". Τῆς λέω "Ἐντάξει μωρὲ, δὲ δὰ κάνουμε
τίποτα".

Λοιπὸν, πηγαίνουμε στὴ γκαρσονιέρα, ἐντωμεταξὺ ὁ φίλος μου δὲν τὴν ἦξερε τὴν ἀδερφή τῆς
τώρα καὶ ποῦ... ἡ γκαρσονιέρα ἐντωμεταξὺ ἦταν δυο δωμάτια, ας πούμε καὶ τὸ... ὁ καμπι-
νὲς, εἶχε καὶ... τὰ δυο δωμάτια εἶχαν πορτὰ πρεβάτια, ας πούμε, μέσα. Πᾶω ἐγὼ νὰ φτιαξῶ
καφέ, καὶ οἱ τρεῖς καθότανε μέσ' στὸ δωμάτιο. Τού λέω, τού φίλου μου - Μάνη τονε λέγαμε -
τού λέω "Μάνη, ἔλα σοῦ πῶ ἀπ' τὴν κουζίνα", ἐρχετ' ὁ Μάνης, τού λέω τού Μάνη "Πάρτη
τὴν ἀλλή καὶ πήγαμε τὴν σὲ ἄλλο δωμάτιο. Δὲν ξέρω τί δὰ κάνετε" τού λέω "ἀλλὰ ἐγὼ δὰ
ντὴ γαμήσιω τὴ δικιά μου" τού λέω "δὲν δὰ μου γλιτώσει". Μου λέει αὐτὸς "Ἐντάξει".
Πηγαίνω μέσα τοὺς καφίδες ἐγὼ, εἰς λέει ὁ Μάνης τῆς ἀλλήτῃς "Πάμε νὰ πούμε ἀπὸ καί, ἐκεῖ
ἡραία μουσικὴ" Πήγαμε, δέχτηκε ἡ ἀλλή, ἦταν ἡραίο γκαρσονάκι, μικρὸ ας πούμε ἀλλὰ συμπαθη-
τικό, πήγαμε σὲ ἄλλο δωμάτιο αὐτὸ.

Τῆς λέω "Μαρία" εἰς λέω "δὲ μπορῶ νὰ κρατηθῶ". Μου λέει "Τι δὲ μπορεῖς νὰ κρατηθεῖς;"
Τῆς λέω "ἔε κᾶνω ποῦ κέφι, δέλω νὰ ντὴ βροῦμε τώρα, αὐτὴ ντὴ στιγμή". Ἀλλὰ αὐτὴ ἰως
φοβοῦταν, ἰως δὲν εἶχε ξανακάνει ἐρωτὰ... μου λέει "Δὲν κᾶνω κέφι". Τῆς λέω "Δεύτερη
φορὰ που μου τὸ γέσ" εἰς λέω "ἐγὼ ἔχω κέφι τώρα" εἰς λέω "καὶ δὰ τὸ κάνουμε".
Τερικὰ τὴν ἀγκαλιάζω, ξέρω γῶ, ἀρχικὰ καὶ τὴ φίλαγα, τερικὰ γιὰ μιὰ στιγμή βρεθήκαμε
γυμνοί, ὁπότε... ἐχίγε τὸ κακό. Αὐτὴ ἰως δὲν ἡδέχε, ας πούμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ... ντὴ,
τόμιζε δὲ μπορούσε νὰ ἀποφύγει, τὸ δέχτηκε εἴτε τὸ ἡδέχε εἴτε ὄχι, ας πούμε. Καὶ τερικὰ
κᾶνωμ' ἐρωτὰ... μόλις τερικώσαμε... ὁ Μάνης δὲν ἔκανε τερικὰ, ἀπλῶς καθόταν ἀπὸ καί,
ἡ ἀδερφή τῆς τὸ πατάραβε ὅτι ἐμεῖς, ας πούμε, ἐτοί... καὶ ἰως ἡδέχε καὶ αὐτὴ ἀλλὰ ὁ Μάνης
δὲ... κομπάρισε, ξέρω γῶ, μαζί τῆς γτρεπόταν, καὶ δὲν ἔκανε τίποτα μαζί τῆς, καὶ ὅταν
φύγαμε εἰς λέω "Θὲς" εἰς λέω "νὰ σὲ ξαναπάρω τηλέφωνο;" "Ὄχι" μου λέει "μὴ
μὲ ξαναενοχλήσεις ποτὲ!" Τῆς λέω... "Γιατί;" "Γιατί" μου λέει "ἔγινε κατὶ σημερα που
δὲν τὸ ἡδέχε". Τῆς λέω "Ἀμα δὲν τὸ ἡδέχε" λέω "μπορούσε νὰ μου τὸ γέσ, ας πούμε,
ὅτι δὲν ἔκανες κέφι." Μου λέει, "Ὄχι" μου λέει "μὴ μὲ ξαναπάρεις τηλέφωνο" μου λέει.

Της λέω... "Ένταξει" της λέω "αφού δε' δες να' ε' ξαναπάρω τηλέφωνο, τότε δέ' επιμένω".
Και χωρίσαμε, κι από κείνη τη φορά δεν τ'ήν έχω ξαναδεί, δεν τ'ήν έχω ξαναπάρει τηλέ-
φωνο, ούτε μ' έχω πάρει τηλέφωνο. Τελίως κάπως άδοξα, ας πούμε, αλλά ίσως δέν ήθελε
να τ'ή... να' κάνουμ' έρωτα, αλλά νες... αν μου' λεγε, ξέρω γώ, εκείνη τη στιγμή, ας
πούμε, ότι δέε... δε' ε' κεράρω, ας πούμε, δέν κάνω κέφι, δε' δά... εγώ δε' δά' επέμενα,
και πού δε' δέχει ένα άτομο, ας πούμε, δέν είν ωραίο να' επιμένεις εσύ... αλλά φαίνετ'
αυτή νόμιζε ότι δε' μπορούσε να' το' αποφύγει, φοβόταν, ας πούμε, να' μου' πει ότι γιατί
εγώ ίσως... ν' αρρίενα, και το' δέχτηκε, ας πούμε... μπορεί να' μ'ήν το' ήθελε και εγώ,
ας πούμε, και γιαυτό, ας πούμε, νευρίασε, και γιαυτό όταν της είπα εγώ "θές να' ε' ξαναπάρω
τηλέφωνο;" και μου' λέει "Όχι, μ'ήν πάρεις τηλέφωνο".

Αυτή ήταν η μόνη, ας πούμε, πού... πού καψουρεύτηκε, ξέρω γώ. Ίσως μ' άρεσε ο τρόπος
πού γνωριστήκαμε στο Ζάππειο, γιατί μου' λέει... ξαφνικά τ'ή βγήνω χωρίς να... προτού
μεταλάβω καλά-καλά πότε έφτασε, είχε καθίσει, και μου' κάνει... μου' κάνει έτσι... μου' λέει
"Με ευχαριείτε, κύριε", μου' λέει "μπορώ να' καθίσω;" μου' λέει "γιατί μ' ενοχλεί
κάποιος;" λέω "Ναι, φυσικά", ας πούμε. Μου' άρεσ' ο τρίτος, ας πούμε, πού έκατσε, ας
πούμε, ξαφνικά, και μου' είπε "μπορώ να' καθίσω γιατί μ' ενοχλεί κάποιος". Δηλαδή...
• νόμιζε, ας πούμε, ξέρω γώ, ότι... ε... ήταν ε' στήριγμα, ξέρω γώ, δέν υπήρχε κάποιος άλλος
• εκεί, ας πούμε, να' γ'ή βοηθίσει, και ξέρεις, μ' άρεσε αυτό, και αν τ'ή στιγμή εκείνη
• ερχόταν αυτός ο τύπος, ξέρω γώ, και μου' πούχαγε μούρη ή τσαμπουκά, ας πούμε, δά
• μάλλον, γιατί ήταν έτσι... ήταν ωραία κοπέλα, συμπαιδικτική, ας πούμε... ήταν έτσι
κάπως διαφορετική από τις άλλες, ας πούμε, ίσως γιαυτό τ'ήν καψουρεύτηκε.

•, ενώ είχε καθίσει, μου' λέει "μπορώ να' καθίσω".